

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 657/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Urbánim, konateľom spoločnosti URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 157/2014 a jeho uznesením z 2. júna 2014, ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 819/2014 a jeho uznesením z 2. júla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2014 doručená sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj

„odporca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 157/2014 a jeho uznesením z 2. júna 2014, ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 819/2014 a jeho uznesením z 2. júla 2014.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 9 C 157/2014-15 z 2. júna 2014 uložil sťažovateľovi (ako odporcovi v konaní o nariadenie predbežného opatrenia), *„aby nevstupoval dočasne do bytu..., a to až do právoplatnosti skončenia konania o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov k predmetnému bytu“*. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 16 Co 819/2014 z 2. júla 2014, ktorým uznesenie okresného súdu potvrdil.

3. Podľa názoru sťažovateľa postupom okresného súdu, ako aj krajského súdu bolo porušené *„ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, v zmysle ustanovenia č. 46 ods. 1 Ústavy..., ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru...“*.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa...

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru..., a domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy..., boli Uzneseniami Okresného súdu... č. k. 9 C/157/2014-15, zo dňa 02. 06. 2014, v spojení s Uznesením Krajského súdu... č. k. 16 Co/819/2014-35, zo dňa 02.07.2014... porušené.

Ústavný súd... zakazuje Okresnému súdu... pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Okresného súdu...
č. k. 9 C/157/2014-15, zo dňa 02. 06. 2014, v spojení s Uznesením Krajského súdu...
č. k. 16 Co/819/2014-35, zo dňa 02.07.2014...“*

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľ pripojil namietané rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho

základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv postupom okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

12. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namietal vo vzťahu k postupu okresného súdu, mal právomoc rozhodovať (a aj rozhodol – pozri bod 2) v odvolacom konaní krajský súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 157/2014 a jeho uznesenie z 2. júna 2014.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv postupom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

14. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

15. Ústavný súd už uviedol, že *„predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“* (napr. II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

16. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak

z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 9 C 157/2014 z 2. júna 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z výsledkov v konaní vykonaného dokazovania a z neho vychádzajúcich právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľa.

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správne a to z nasledovných dôvodov:

Z vyššie uvedeného odôvodnenia (uznesenia okresného súdu, pozn.) vyplýva, že v tomto prípade sa jedná o predbežné opatrenie, ktoré bolo na základe návrhu navrhovateľky nariadené pred začatím konania vo veci samej.

Podľa § 74 ods. 1 O. s. p. pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa § 76 ods. 1 písm. g/ O. s. p. predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi najmä, aby nevstupoval dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivý z násilia.

Podľa § 75 ods. 6 O. s. p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania.

Zo zákonnej úpravy predbežného opatrenia všeobecne vyplýva, že sa jedná o inštitút, ktorého základnou funkciou je dočasne upraviť pomery účastníkov, pričom nárok nemusí byť nepochybne preukázaný, musí však byť osvedčený. Miera osvedčenia sa riadi vždy konkrétnou situáciou. Zo zákonnej úpravy predbežného opatrenia je tiež zrejmé, že súd pri rozhodovaní o ňom nezisťuje všetky skutočnosti, ktoré by musel zisťovať v prípade konečného rozhodnutia vo veci samej. Súd sa obmedzí len na osvedčenie najzákladnejších skutočností preukazujúcich nutnosť dočasnej, pričom tieto musia byť takého charakteru, že ak by k dočasnej úprave pomerov nedošlo, mohlo by dôjsť k nezvratiteľnému následku alebo k stavu, ktorý by bol zvrátiteľný len s neprimeraným úsilím a nákladmi, resp. s veľkými obtiažami. V prípade predbežného opatrenia vydaného podľa § 76 ods. 1 písm. g) O. s. p. je potrebné, aby účastník, ktorému sa ukladá povinnosť dočasne nevystupovať do domu, prípadne bytu, bol dôvodne podozrivý z násilia voči v zákone špecifikovaným osobám, a to znamená, že v dobe vydania takéhoto predbežného opatrenia musia existovať konkrétne objektívne preukázateľné skutočnosti svedčiacie o potencionálnom alebo dokonca realizovanom násilí.

Pred nariadením predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. g/ O. s. p., postačuje, ak je osvedčené dôvodné podozrenie z násilia. Osvedčenie dôvodného podozrenia z násilia znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti /teda nie všetky rozhodujúce/, pričom postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvyš pravdepodobná. Dôvodné podozrenie z násilia sa v prípadoch podľa § 76 ods. 1 písm. g/ O. s. p. preukazuje predovšetkým listinnými dôkazmi, keďže ide o konanie z hľadiska procesného maximálne zrýchlené. Aplikácia predbežného opatrenia v zmysle § 76 ods. 1 písm. g/ O. s. p. je veľmi účinným prostriedkom preventívneho riešenia problematiky násilia.

Odvolačí súd po oboznámení sa s obsahom spisu nepovažuje odvolanie odporcu za dôvodné. Predovšetkým je nevyhnutné uviesť, že okresný súd v odôvodnení svojho

rozhodnutie uviedol konkrétne skutočnosti a okolnosti, na základe ktorých považoval nariadenie predbežného opatrenia za dôvodné, a teda splňa požiadavky vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a nemožno konštatovať, že by akýmkoľvek spôsobom bolo porušené právo odporcu na spravodlivý súdny proces, či odňatá možnosť konať pred súdom. Okresný súd poukázal na listinné dôkazy, najmä, že z predložených lekárskeho nálezu a z tvrdení navrhovateľky mal za preukázané, že odporca je osobou dôvodne podozrivou z páchania fyzického násilia na navrhovateľke a naposledy bola táto napadnutá dňa 27. 05. 2014. Z lekárskeho nálezu jednoznačne vyplýva, že si po inzultácii udrela ľavý bok, keď sama navrhovateľka uviedla, že si tento ľavý bok narazila o nábytok v izbe v dôsledku strkania odporcu, ktorý jej potom nadvihol nohu, v dôsledku čoho spadla dozadu na podlahu. Pri páde si udrela hlavu a odvtedy trpí bolesťami hlavy, pričom pri lekárskom vyšetrení jej bol zistený hematóm nad bedrovou kosťou 5 krát 2 cm s prominovaním, palp. bolestivý, ako aj zranenie krčnej chrbtice. Tento zdravotný stav je diagnostikovaný ako postraumatická cervikokranialgia a bola jej odporučená aj rehabilitačná liečba. Okresný súd nespochybnil skutočnosť, že jednou z príčin rozvratu manželstva účastníkov konania bol i mimomanželský vzťah navrhovateľky, avšak z odôvodnenia rozsudku o rozvoze účastníkov konania jednoznačne vyplýva, že odporca sa už počas manželstva voči manželke správal vulgárne a vyhrážal sa jej. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemožno považovať návrh navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia len za účelový, resp. za rozhodnutie, ktoré by vychádzalo len z tvrdení navrhovateľky. Nie je možné opomenúť ani skutočnosť, že svedkami týchto incidentov sú i maloleté deti účastníkov konania. Ani skutočnosť, že predchádzajúca lekárska správa je z obdobia spred 10 mesiacov, nespochybňuje dôvodnosť nariadenia predbežného opatrenia, práve naopak, preukazuje, že vzťahy medzi účastníkmi konania ako bývalými manželmi sú dlhodobo vážne rozvrátené a k násiliu došlo opakovane.

Pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia je súd viazaný návrhom účastníka, pričom by však mal starostlivo zvážiť najmä rozsah navrhovaných obmedzení. Povinnosť zdržať sa disponovania s vecami alebo právami uloží vždy len takým spôsobom, aby neprimerane nenarušil hospodárske funkcie účastníka, voči ktorému predbežné opatrenie smeruje. Nariadenie predbežného opatrenia je spravidla spojené so zásahom do vlastníckeho práva, pričom podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR je možné vlastnícke právo obmedziť iba v nevyhnutnej miere. Nariadenie predbežného opatrenia môže byť aj zásahom

do práva na ochranu rodinného, či súkromného života. Z týchto dôvodov je preto vždy potrebné posúdiť, či uložením navrhovaných obmedzení nedochádza k zásahu do uvedených základných práv nad nevyhnutnú mieru a či uloženie obmedzení sleduje legitímny cieľ.

V prejednávanej veci aj odvolací súd považuje návrh na nariadenie predbežného opatrenia za dôvodný, a to tak skutkový, ako aj právny základ predmetného návrhu. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, že tento mal osvedčené nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy na živote a zdraví navrhovateľky, ako i jej detí, preto i nariadený rozsah predbežného opatrenia je primeraný vyššie uvedenému sledovanému legitímnemu účelu a je konkretizovaný dostatočne na to, aby bolo zrejmé, aby odporca, ako bezpodielový spoluvlastník bytu do tohto dočasne nevstupoval, čím sa zabráni ďalšiemu napadnutiu navrhovateľky, ale aj závažnému negatívnemu vplyvu na ich maloleté deti. Nariadením predbežného opatrenia nedochádza k závažnému zásahu do vlastníckeho práva navrhovateľa, ak z obsahu spisu vyplýva, že tento sa v predmetnom byte dlhodobo nezdržiava, jeho pobyt bol obmedzený len v prípade stretávania sa s maloletými deťmi a odporca má v súčasnej dobe vyriešenú bytovú otázku. Aj z odôvodnenia rozsudku o rozvode účastníkov vyplýva, že odporca sa z predmetného bytu odsťahoval ešte v júni roku 2013, kedy opustil spoločnú domácnosť a presťahoval sa do podnájmu. Odporca dobrovoľne opustil spoločnú domácnosť, teda i užívanie predmetného bytu a pokiaľ, ide o otázku jeho vlastníckeho práva k nemu, táto bude s konečnou platnosťou vyriešená práve v konaní o vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva manželov po ich rozvode. Nariadením predbežného opatrenia odporcovi nevznikne žiadna ujma, pretože jeho súčasný faktický i právny vzťah k bytu sa nezmenil a pokiaľ ide o jeho styk s maloletými deťmi, tento je možné realizovať aj mimo predmetného bytu, v záujme zamedzenia negatívnych konfliktov medzi ich rodičmi, ku ktorým dochádzalo práve počas pobytu odporcu v byte. Predmetným predbežným opatrením v žiadnom prípade nie je odporcovi odňaté vlastnícke právo a okolnosti týkajúceho sa toho, ktorý z manželov po zrušení a vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva tento nadobudne, bude predmetom dokazovania a rozhodovania vo veci samej. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že samotná navrhovateľka je bezpodielovou spoluvlastníčkou predmetného bytu, v ktorom s maloletými deťmi žije.

Z návrhu navrhovateľky je zrejmé, čoho sa bude domáhať návrhom vo veci samej, ak má obavu zo vstupu odporcu do bytu, v ktorom sa odporca voči navrhovateľke dopúšťal

násilia. Z úradného záznamu, ktorý bol vykonaný na základe telefonického dotazu na Okresný súd Banská Bystrica mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľka dňa 20. 06. 2014 podala návrh vo veci samej na vyporiadanie BSM.

Vychádzajúc z uvedených skutočností preto odvolací súd dospel k záveru, že v súčasnej dobe sú osvedčené také konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú vydanie predbežného opatrenia, nakoľko bola osvedčená potreba dočasne upraviť pomery účastníkov. V dobe vydania rozhodnutia okresným súdom existovali konkrétne objektívne preukázateľné skutočnosti svedčiace o potencionálnom a dokonca realizovanom násilí odporcu voči navrhovateľke.

V aktuálnom štádiu neprináleží odvolaciemu súdu posudzovať, do akej miery môže byť navrhovateľka v konaní vo veci samej úspešná, avšak nariadenie predbežného opatrenia má za cieľ, aby sa ohrozenej osobe poskytla ochrana, vďaka ktorej nemusí naďalej dochádzať k násiliu voči osobe navrhovateľky, nemusí opúšťať svoje obydlie, ak by sa chcela chrániť pred opätovným útokom násilnej osoby a nemusí žiť v strachu a obavách o svoj život a zdravie a nemusí sa zaťažovať hľadaním náhradného ubytovania, naviac, ak po rozvode boli maloleté deti zverené do jej starostlivosti. Z tohto dôvodu možno konštatovať, že v danej veci existuje skutkový i právny dôvod na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré má dočasný charakter, pretože samotné užívacie právo, na ktoré poukazuje odporca v odvolaní je odvodené práve od vlastníckeho práva.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k rovnakému záveru, ako súd prvostupňový, a to, že v súčasnej dobe sú osvedčené konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú nariadenie predbežného opatrenia a preto uznesenie prvostupňového súdu, ktorý návrhu navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel považoval za vecne správne a v celom rozsahu ho potvrdil.

O trovách konania o predbežnom opatrení súd rozhodne v rozhodnutí vo veci samej (§ 145 O. s. p.).“

20. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s uznesením okresného súdu) konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom

legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov), ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje preto postup krajského súdu pri preskúmvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne – v nevyhnutnom rozsahu – korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

22. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením označených práv, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho návrhom na zrušenie namietaných rozhodnutí (pozri bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014